

C
1. Lidská zášť mi někdy připomíná plevel
E
který na svou žádost začal kde chtěl růst
F
A hned vyrazil u růží
Fmi
a každodenní přítomností
C G
zajistil jim nekřesťanský půst

2. Kdosi pod zahradní zídkou tiše zpívá
o tom jak si lidé štěstí závidí
a snad proto růže vadnou
černý závoj přikrývá jim
kdysi sněhobílé okvětví

Dmi G
*: Jsem jak zahradník, co nevěří svým očím
Emi A
jenom smutně přihlíží
Dmi G
v jeho zahradě byl spáchán těžký
Ami
zločin na růžích

F
R: Dej mi lásku svou
G C
a zůstaň tady se mnou než se probudím
Ami F
já kolem jdoucím lidem nevěřím
G Ami
a ve snu od nich žádám příměří.

3. Když každý večer padá soumrak na zem
jako věrné páže vedle usedám,
 pryč od starosti věků,
od záště i lidských zmetků
tíkám až kamsi ke hvězdám

4. Za mléčnou dráhou posledních pár růží
položím na velký bílý vůz,
snad odveze je někam,
kde plevel zášti neposlouchá
slova, která vítr bere z úst

R.

R2: Nejsem nad vodou
když otrávený motýl ztratil svoji tvář
s nostalgií slétl na polštář
s černých růží v černých zahradách